

Poštnina plačana v gotovini.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto I.

1931.

Štev. 7. In 8.

Posamezna številka 50 p. Celoletna naročnina 6 Din Uredništvo in upravnništvo :
Ljubljana, Marijin trg 4. - Izdajatelj in urednik : P. Krizostom Sekovanič O. F. M.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani

Pridi, sladki moj Prijatelj,
pridi, moj Gospod in Brat,
pridi k meni stanovat!

Tvoja dragocena Kri
naj me pomladi in napoji!
Jezus dobri, tvoj naj bom vse dni!

Pozdravljena predragocena Kri našega Gospoda!

Marljiv in varčen rokodelec je bil Jakob, a vendar je težko preživel svojo družino. Nastala je huda draginja in ubožec je prišel v veliko zadrego. Nikjer ni mogel dobiti zaslužka, denarja pa tudi ni imel prihranjenega. Družini je pretilo najhujše. Ves potr t gre Jakob v mesto, kjer sreča prijatelja, ki je bil prav tak ubožec kot on sam.

»Kaj si tako žalosten?« ga vpraša prijatelj.

»Že od včera opoldne nimam kaj dati svoji ženi in otrokom; niti grižljaja kruha ni več pri hiši in tudi ne vem, kje bi ga zaslužil.«

»Pomagaj bi ti rad,« mu odvrne tovariš, »pa saj veš, da sem sam siromak. Dam ti pa dober svet. Tam v oni ulici se uči nekdo kri puščati. Kdor si pusti žilo narezati, dobi od njega nekaj denarja.«

Jakob nič ne pomišlja in se takoj napoti k omenjenemu zdravniku, kjer si da narezati žilo in si zasluži nekaj drobiža, s katerim hiti k peku in kupi kruha za družino.

Ko doma pove, kaj je storil, se žena in otroci zjočejo, saj je oče prodal svojo kri zanje.

Če da kdo svojo kri za bližnjega, ga mora imeti zelo rad. Jezus je pač moral imeti ljudi neizmerno rad, ko je zanje žrtvoval vso svojo Kri do zadnje kapljice. Na Kalvariji je tekla s križa na zemljo in vsako jutro, ko stoji duhovnik pred oltarjem in ko prejmejo verniki sveto obhajilo, teče na zemljo ta predragocena Kri, čeprav nevidno.

Vsi smo bili smrti zapisani. Pa je prišel Gospod Jezus in nas je otel s svojo Krvjo. Po besedah sv. apostola Petra nismo odkupljeni z minljivim zlatom in srebrom, ampak s predragoceno Krvjo našega Gospoda Jezusa Kristusa, neomažečevanega in nedolžnega Jagnjeta.

Pozdravljena naj bo predragocena Kri našega Gospoda, pozdravljena zlasti v mesecu juliju, ki je tej predragoceni Krvi posvečen.

Legenda o slepem otroku.

Veliki petek je bilo, ravno ko so Jezusa peljali na Kalvarijo. Sprevod, v katerem je nosil Gospod svoj težki križ, je prišel mimo majhne hiše, v kateri je stanoval ubog kmetovalec z ženo in otrokom. Deklica pa je bila od rojstva slepa. Kako so bili starši žalostni, ko so doznali, da njih otrok ne bo nikdar gledal vitkih lastovic v poletnih večerih in ne bo nikdar občudoval zlatega žitnega polja.

Ko se je približal kričeči sprevod s Kristusom, se je pri-
tipala deklica iz hišice in je z množico vred šla na Golgoto.
Njeni starši pa so bili zunaj na polju. —

Jezus visi na križu. Ljudje so se radi čudovitih znamenj
prestrašeni razšli. Tedaj se priplazi iz bližnjega grma naša
slepa deklica, poklekne pod križ in bridko joka.

»Zakaj pa jokaš, otrok moj?« jo vpraša Jezus.

»Ker so ljudje s teboj tako kruti in ker te imam rada!«

Tedaj je Jezus pogledal deklico in je spoznal, da je slepa,
pa je zašepetal: »Blaženi so, ki ne vidijo in vendar verujejo.«

Dve krvavi kaplji — kot dve škrlatni roži — sta padli na
oči klečeče deklice in sta ji dali pogled.

Franjo Neubauer: **Lučka v duši.**

V duši je otroka
svetla, čista luč.
Angelček od vhoda
varno hrani ključ.

Če mu ga ugrabi
greha zlobna moč,
k Bogu se povrne
angel plakajoč.

Žalosten ozira
z rajskih se višin,
ko se v svetlo dušo
plazi duh temin.

Za avgust ne bo „Lučke“.

Ker je razpečavanje našega lističa v počitnicah zelo te-
žavno, zato »Lučke« za avgust ne bo. Tisti, ki so poravnali
celoletno naročnino, dobe v pričujoči številki dva izvoda »Je-
zusovih dni«, enega za julij, drugega za avgust. Prihodnja
številka »Lučke« izide za mesec september.

Kaj pa v počitnicah?

V počitnicah fantički in deklički zelo radi pozabijo na svoje najsvetejše dolžnosti. Zaradi izletov opuščajo nedeljsko sv. mašo, zaradi zaspanosti opuščajo jutranjo in večerno molitev. Da bi šli obiskat Jezusa, se jim zdi predaletč, čeprav imajo cerkev pred nosom. Ne morejo se kar nič odločiti za sv. spoved in sv. obhajilo.

Bravci »Lučke« pa ne smejo biti taki! Naj jim tale številka svetl vse počitnice, pa naj jih bodri k lepemu življenju tudi v počitnicah.

Vsak čitatelj »Lučke« naj napravi še danes sledeče trdne sklepe:

1.) Tudi v počitnicah ne bom nobene nedelje in nobenega praznika brez svete maše!

2.) Vsako jutro, ko se zbudim, bom obudil dober namen in ko se oblečem, bom zmolil jutranjo molitev.

3.) Vsak dan bom obiskal Jezusa v cerkvi in če mi bo le količkaj mogoče, bom tudi pri sv. maši.

4.) Varoval se bom nevarne družbe in zlasti pri kopanju bom pazil na dostojnost.

5.) V izkušnjavah in tudi sicer bom mislil večkrat med dnevom na Gospoda Jezusa in ga bom z vzdihljaji pozdravljal.

6.) Vsak večer bom vzel v roke »Jezusove dneve« in bom vanje zaznamenoval križce.

7.) Brez večerne molitve ne bom legel nikdar k počitku.

In na Marijo ne pozabite.

Tudi v počitnicah opravite nebeški Materi v čast vsak dan kako majhno pobožnost. Zmolite vsak dan »O Gospa moja« ali pa »Spomni se«. Nebeška Mati vam bo hvaležna in vam bo stala s svojo mogočno priprošnjo vse počitnice ob strani ter vas bo varovala vseh nesreč. 15. avgust, god Marijinega Vnebovzetja, naj bo za vsakega najlepši praznik v počitnicah. Razveselite prečisto Devico s tem, da boste ta dan prav dobro pripravljeni prejeli v svoje srce njenega božjega Sina.

Marijino vnebovzetje.

Marija pomaga vedno.

Sredi lepo urejenega vrtiča je čepela borna, pa zelo prijazna hišica. Okna so bila skrbno osnažena in na njih so stale v lončenih posodah bele in rdeče cvetke. Kdorkoli je pogledal to malo posestvo, si je moral misliti: »Tu stanujejo ubožni, pa pridni ljudje.«

Tako je tudi bilo. V tej hišici je stanoval čevljar Peter s svojo ženo in petimi otroci. Pa je bil Peter zares delaven mož. Od ranega jutra do pozne noči je sedel pri svoji čevljarški mizici in je delal za svoje ljube. Vsled mnovega dela ni bil čmerikav in jezljiv. Ne, skoro cel dan je spremljal udarce kladiva z veselo pesmijo. Včasih ga je vprašal sosed: »Kako moreš vendar v teh slabih časih tako radostno prepevati?« Tedaj se je čevljar nasmehnil in odgovoril: »Zakaj naj ne bi bil vesel? Saj imam dobro ženo in pet zdravih, pridnih otrok, pa tudi vsakdanji kruh. Zadovoljen sem.«

Nekega dne pa je v mali hišici vse utihnilo. Peter ni več prepeval, njegov čevljarški stol je stal v izbi prazen. Žena je imela vsled obilnega joka krvavo obrobijene oči. Tudi trije večji otroci so žalostno sedeli vsak v svojem kotu in niso nič govorili.

Kaj se je vendar zgodilo? Strašna nesreča je obiskala to dobro družinico. Policijski stražnik je stopil v hišo in je dejal očetu, katerega je dobro poznal: »Zelo žal mi je, Peter, toda to je moja služba: prišel sem, da te odvedem v ječo.«

»Kaj? Mene boš peljal v ječo?« se je dvignil čevljar ves začuden in prestrašen. »To je gotovo pomota.«

»Žal, tu ni pomote. Glej tale sodni poziv.« In pokazal mu je usodno pisanje. »Ne vem prav nič, kaj naj bi bil ti storil, toda prepričan sem popolnoma, da si nedolžen. Zato pa pojdi čisto mirno z menoj!«

»Da, pri Bogu, nič hudega nisem storil. To bom takoj izpričal.«

Preoblekel se je in odšel s stražnikom.

Žena in otroci so obupno jokali, Peter pa jih je tolažil: »Ne jokajte! Molite raje, potem bom prav gotovo kmalu zopet med vami.«

Komaj je oče odšel, je že klečala vsa družinica pred Marijino podobo in je goreče molila za dobrega očeta.

Prihodnjega dne je prišel zopet policijski stražnik in je prinesel pozdrave od Petra. Povedal je tudi ženi in otrokom, zakaj jim je odvedel očeta. Pol ure od mesta so našli v jarku strašno razmesarjenega moža; poleg njega je ležal na tleh žepni nož, ves s krvjo omadeževan. Na nožu je bilo vžgano ime nesrečnega Petra. Ko je žena to slišala, je takoj vzdiknila: »To je prav gotovo Petrov nož, ki ga je pred mesecem izgubil.«

Mati in otroci so vsi hkrati objeli svojega dobrega očeta...

»Vem,« je dejal stražnik, »vem in sem prepričan, da je vaš mož nedolžen. Upanje imamo, da se bo ranjenec kmalu zavedel in bo mogel povedati, kdo ga je tako grozovito zdelal.«

Ko je bila mati s svojimi otroci zopet sama, je pokleknila z njimi pred podobo prečiste Matere in je molila: »Ljuba božja Mati, pomagaj nam! Daj, da se prav kmalu izkaže nedolžnost našega dobrega očeta.«

Pa ji je pri tem padla v glavo lepa misel. Obrnila se je do otrok in jim rekla: »Jutri zjutraj bomo poromali na Brezje k Mariji pomočnici, ki je tolažnica žalostnih. Prosili jo bomo za pomoč v naši stiski.« Otroci so se romanja močno razveselili.

Zjutraj še pred solnčnim vzhodom se je odpravila mati s tremi starejšimi otroci na pot, oba manjša otroka pa sta ostala pri dobri sosedu. Spotoma so molili naši romarji z veliko pobožnostjo sveti rožni venec, na Brezjah pa so poklekli pred čudodelno podobo nebeške Gospe in iz celega srca vzdihovali: »Marija, pomagaj nam!« Nato so se udeležili svete maše, po sv. maši pa so prejeli vsi štirje sveto obhajilo ter ga darovali za ubogega očeta. Zelo potolaženi so se vrnili domov.

Ko so zagledali od daleč domačo hišico, so se močno zavzeli, ker je stal pred hišnimi vrati zelo velik mož. Kdo naj bi bil to? To je vendar oče, da, v resnici: oče je to!

Kakšno veselo snidenje! Mati in otroci so vsi hkrati objeli svojega dobrega očeta in se ga kar nagledati niso mogli.

Oče je hitel pripovedovati: »Danes ob osmih se je ranjenec zavedel in je povedal, kdo ga je ranil. Mene so nato takoj izpustili.«

»Ob osmih,« pravi mati, »takrat smo ravno klečali pred milostno podobo. Zares, Marija nam je pomagala! Marija pomaga vedno!«

Ali je tebi in tvojim dragim domačim Marija že tudi kdaj pomagala? Popiši mi, kdaj in kako, pa bom z veseljem priobčil. Najboljši spisi bodo tudi nagrajeni.

Marija Magdalena:

Marija.

Žarna zvezda tebi sije,
jasna lučka ti gori.

Glej, da nikdar ne zaide
za oblake večnosti.

Časti jo in ljubi jo
Lučko — Zvezdico — Marijo.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Kramljala sta še dalje, ves čas pa je Julka Dragota mirila. Tedaj pa vstopi Metka.

»Prišla sem pote, Drago, poslala me je teta, ki je strašno jezna. Dober dan, gospodična Julka! Kaj pa vi pravite o našem razposajencu?«

Julka: »Pravim, Metka, da bi storili dobro delo, ako bi mu dajali dobre nasvete. Dolžan je svoji teti spoštovanje in pokorščino.«

Metka: »Bežite, bežite, gospodična, teta je več ko preveč hudobna.«

Julka: »To je res žalostno; vendar pa je vkljub temu njegova varuhinja in ga vzgaja...«

Drago: »O fuj! Vzgaja pa, vzgaja! Odkar sem se naučil brati, pisati in računati, me še v šolo več ne pusti, češ, da ima slabe oči, in me hoče imeti doma, da ji glasno berem, pišem pisma in račune, in tako gre ves dan.«

Julka: »No, saj se tudi pri tem lahko vedno kaj naučiš, pa tudi preveč dolgočasno ni.«

Drago: »Včasih res ne; tako mi zdaj daje brati Lažnivega Kljukca, ki je zabaven, moram reči. Včasih pa moram brati časopis, ki je neskončno dolgočasen ali pa zgodovino Francije ali Anglije; kadar moram kaj takega brati, zraven zadremujem. In veš, kako me zbudi? Z velikimi iglami za pletenje me zbada v lice. Ali morda misliš, da je to zabavno?«

Julka: »Nak, to pa res ni zabavno, vendar se pa zato še ne bi smel togotiti in se maščevati, kakor neprestano delaš.«

Metka: »Povem vam, gospodična, če bi vi bili pri nas, tudi vi gospe Mišmaške ne bi ljubili, čeprav je vaša kakor Dragotova teta, ampak mislim, da bi še vi nama pomagali pri... pri... Kako bi rekla?«

Julka (se nasmehne): »Pri maščevanju, kajne, Metka? Toda ko se maščujeta, jo še bolj razjezita in napravita še bolj strogo.«

Drago: »Hočeš reči: bolj hudobno!«

Julka: »Nak, ne hudobno, pač pa nezaupno in zato togotno. Poskusita oba prenašati njene sitnosti, ne da bi ugo-

varjala, in ubogajta; videla bosta, da se bo poboljšala ... No, kaj praviš, Drago? Mi nič ne odgovoriš?»

Drago: »Dobra Julka, kako naj bi ti kaj odrekel? Obljubim, da bom poskusil. Toda ako se v teku enega tedna nič ne spremeni, si bom pa spet na stari način pomagal.«

Julka: »Dobro. Začni s tem, da teto ubogaš in odideš zdaj domov. Ko prideš k nji, bodi zelo vljuden in ji povej kaj veselega.«

Drago vstane, Julko objame, vzdihne in z Metko odide. Vso pot ni spregovoril; skušal je zbrati ves pogum in vso krotkost in si ponavljal, kar mu je Julka o teh stvareh povedala.

Prišel je domov in stopil v tetino sobo.

Gospa Mišmaška: »A, vendar enkrat, zločinec! Semkaj! Bliže!«

Strašno se začudi, ko jo Drago s povešenimi očmi in udanim licem uboga. Ko pride toliko blizu, da ga more doseči, ga pograbi za uho. Drago se ne upira. Ko vidi, da je Drago ves krotak, se še bolj opogumi, pograbi palico ter ga prav krepko udari, nato še drugič in tretjič, ne da bi se Drago poskusil upreti. Te nepričakovane vdanosti se teta brž posluži v to, da zlorabi svojo moč in oblast: vrže ga na tla in ga grozno pretepe, tako da mu še hlače raztrga, ki so že tako bile slabe. Drago pa prenaša to kruto kazen, ne da bi žugnil besedico.

»Zdaj se pa zgubi, ničvrednež,« zakriči, ko ji končno roka od pretepanja opeša. »Izgini, da te več ne vidim!«

Drago zopet vstane in brez besedice odide, dasi mu je srce razganjala tolikšna jeza, da jo je komaj še krotil. Stekel je v svojo sobo, da bi se razjokal, ker ga je ihtenje kar dušilo. Prijel se je za posteljo, se valjal po njej in se zagrizel v rjuhe, da bi udušil krike ponižanja in togote, ki so mu vrel iz prsi. Ko je prvi napad bolesti minil, se je spomnil krotke Julke, njenih dobrih besed in prelepih nasvetov. Ko je tako premišljal, so se mu čuvstva ublažila; za besno togoto je prišla velika zadovoljnost vesti. Počutil se je srečnega in ponosnega, da se je mogel premagati in da ni ravnal kakor po navadi, kadar se je tete otepal, ampak da je zvesto izpolnil obljubo, katero mu je bila Julka izvabila in sklenil je, da jo bo držal do konca. Pogumni sklep ga je popolnoma pomiril in odšel je v kuhinjo k Metki.

Metka: »No, kaj ti je pa teta rekla in kaj naredila, ubogi Drago? Slišati ni bilo ničesar, se ni torej nič jezila?«

Drago: »Jezna je bila že, ko sem jaz prišel. In verjemi mi, da svoje jeze ni skrila, ker me je strašno nabila.«

Metka: »In ti?«

Drago: »Prenašal sem.«

Metka (začudeno): »Gotovo te je njena jeza tako prese-netila, da še vedel nisi, kdaj te je začela pretepati. Kaj si pa potem naredil?«

Drago: »Prenašal sem. Vrgla me je na tla, me valjala in me bila s palico, ki ni bila ne iz slame ne iz puha, kar mi lahko verjameš.«

Metka: »In ti?«

Drago: »Čakal sem, kdaj se bo ustavila. Ko se je s pre-tepanjem tako utrudila, da me ni mogla več, sem vstal in odšel v svojo sobo, kjer sem ihtel in kričal, zakaj pa ne! Pa moram ti reči, da bolj iz jeze ko od bolečin. Nato sem mislil na Julko, pa mi je njena krotkost pregnala vso togoto in tako sem te prišel vprašat, ali bi mi morda ne mogla poiskati kakšen star konec blaga, da si zadaj podložim hlače? Udri-hala je namreč tako močno, da se bojim: kožo mi bo odrla, ako ji pade še enkrat kaj podobnega v glavo.«

Metka (jezna): »Ubogi fant! Hudobna baba! Kako naj bi človek pri teti ne bil zloben! Nesrečna sirota, ki nima niko-gar, da bi ga branil ali pa ga vzel k sebi!«

Metka se je zgrudila na stol in se bridko zjokala. To sočutje je pa tudi Dragota tako presunilo, da se je usedel zraven Metke in še sam zaplakal. Pa hitro je skočil pokonci.

»Ajs, saj ne morem sedeti! Preveč me boli.«

Tudi Metka se dvigne, si obriše solze, nakaplja na platno od prižgane sveče raztopljenega voska in da platno Dragotu: »Glej, Drago, tole položi na razboljeno mesto, pa bo jutri že dobro. Prtič pritrdi z zaponko, da bo dobro stal, jutri bova pa poskusila najti kaj primernega zoper udarce tvoje hu-dobne tete. Gotovo bo dobila za pretepanje še več veselja, ko bo videla, da mirno prenašaš in bojim se, da ti je Julka dala presneto slab nasvet!«

Drago: »Nak, Metka, nasvet je dober. Kar čutim, da je dober. V srcu sem tako zadovoljen, in to je dobro znamenje.«

Drago si je navezal Metkin obliž in bilo mu je takoj bolje, nato pa se odpravil k Julki, svoji tolažnici, svetovalki in za-

ščitnici. Skozi kuhinjo grede je videl, kako Metka sešiva dva kosa lakastega usnja, ki sta nekoč tvorila ščita na starih kapah njegovega strica Mišmaša. Vprašal jo je, čemu to dela.

»Pripravljam ti oklep za jutri, ubogi moj Drago. Ko pojdeš spat, ti z njim podložim hlače.«

Drago se prav iz srca zasmije oklepu zoper šibo, je ves navdušen za Metkino iznajdbo, in hoče pravkar z doma, ko ga naenkrat z rezkim glasom pokliče teta. Metka se prekriza, Drago pa vzdihne in takoj odide v prvo nadstropje.

Gospa Mišmaška: »Pojdi brat, ničvrednež! Pa le hitro! Vzemi knjigo!«

Drago vzame v roke knjigo, se previdno usede na rob svojega stola in začne brati. Mišmaška ga pa začudeno in nezaupno opazuje.

(Dalje prih.)

Boj s satanom.

Sv. Anton si je že kot majhen deček utrdil svojo voljo pri angelski mizi. Postal je junak, ki je vedno z vso odločnostjo prepodil satana in vse skušnjave. Brez skušnjav namreč tudi naš sveti fantiček ni bil. Njegova duša je imela nagnjenje za vse dobro in za vse slabo, kakor duša vsakega človeka.

Čisto razumljivo je, da hudobni duh z nedolžnim in pobožnim Antonom ni mogel biti zadovoljen. Slutil je, da bo postal ta otrok nekoč goreč apostol Kristusovega evangelija in da bo napravil veliko škode peklenskemu kraljestvu. Zato je sklenil, da se bo z vsemi močmi vrgel nanj. Ker z navadnimi izkušnjavami ni uspel, se je poslužil nekaj povsem izrednega.

Nekega večera je klečal sv. Anton kot navadno pred oltarjem v lizbonski katedrali, ko prihrumi naenkrat od glavnih vrat strahovit vihar; vse svetišče je bilo v trenutku napolnjeno z gostim dimom in od vsepovsod so se čuli mozeg pretresujoči glasovi.

Ubogi fantiček se je tresel po vsem telesu, ko je gledal vso to grozo pred seboj, vendar pa ni zgubil poguma. Priporočil se je preč. Devici in angelu varuhu. Pokrižal se je in znamenje križa je začrtal na oltarjevo stopnico. Besno tuleč je satan izginil v noč.

Ko se je mali Ferdinand Gospodu Jezusu zahvalil za pomoč, se je vrnil domov in je povedal svoji mami, kaj se mu je pripetilo.

Drugo jutro pa so kanoniki ganjeni občudovali v oltarni stopnici vdolbeno znamenje sv. križa, ki je ohranjeno do današnjih dni. Romarji to čudovito znamenje z velikim spoštovanjem poljubljajo.

Mali Anton premaga satana.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Lepo ste mi popisali slovesnost prvega svetega obhajila. — Nekaj dobrih spisov že danes priobčujemo. V prihodnji številki bomo natisnili še ostale dobre spise in razodeli vam bomo tudi imena vseh onih, ki so imeli srečo in so zadeli nagrado.

Slovesnost našega prvega sv. obhajila!

V nedeljo, 31. maja, je bil za nas presrečen dan. Gospod kaplan nas je tako vneto, tako prisrčno pripravil za sprejem Jezusa. Zjutraj smo se zbrali v šoli belo oblečeni; razvrstili smo se v pare. Spremljalo nas je pritrkovanje zvonov, gospod kaplan in naše učiteljstvo; naprej so šli štirje strezniki: dva sta nesla bandera. Ko smo prišli v cerkev, nas je že čakal Jezus. V cerkvi je bil oltar, okrašen z lilijami, obhajilna miza, okrašana vsa z venci in vsakemu je bil pripet šopek na obhajilni mizi. Gospod kaplan je imel za nas tako lep, za naše mamice in ateke pa tako ganljiv govor. Pred sv. obhajilom smo molili tisto lepo molitev: »Jezus ljubim Te, Jezus verujem v Te«. 66 nas je prvokrat sprejelo Jezusa. Ta dan sta bila pri sv. obhajilu tudi moja mamica, atek in še bratec. Po sv. obhajilu smo prvoobhajanci zapeli zahvalo Jezusu. Po sv. maši smo šli v dvorano, kjer so nam gospod kaplan dali podobo, za spomin prvega sv. obhajila in še podobico srečnega dečka Gvida in za veselje so nam dali zavitek slaščic. Doma je bil tudi ves dan dan veselja; opoldne je mamica skuhala boljšo jed. Mamica je rekla, da sem danes najsrečnejši, ker je prišel sam Jezus k meni. Ko pišem ta spis, sem prejel že drugikrat in tretjikrat Jezusa. Upam, da bom med tem, ko bo ta spis priobčen, prejel še večkrat Jezusa. Spoznam in mamica mi je rekla, da bom še bolj spoznal, da je bil zame to najlepši in najsrečnejši dan.

Kustrevc Franc, II. razr., prvoobhajanec, Sostro.

Odgovor: Nobenega dvoma ni o tem, da je bil to zate najlepši dan življenja. Veseli me zlasti, ker tako rad prejemaš sv. obhajilo. Čim pogosteje bo prihajal Jezus k Tebi, tem boljši in plemenitejši boš. Tudi v počitnicah pristopi — tako Te prav lepo prosim — vsako nedeljo k obhajilni mizi.

Jezus obhaja deklico.

Jezus obhaja dečka.

Častiti pater g. Krizostom!

Bila sem navzoča pri prvem sv. obhajilu dečkov v Šiški. Vršilo se je na Kristusov vnebohod. V cerkvi so že en dan prej vse pripravljali, tako da je bila vsa cerkev na praznik odeta s cvetjem in zelenjem. Lep dan je bil, toplo solnce je sijalo, kakor da bi se z otroci vred radovalo te brezmejne sreče! Ob osmih zjutraj je bila sv. maša in obenem prvo sv. obhajilo. Prvoobhajanci so z radostnim obrazom hiteli v cerkev, katera je bila tako veličastno olepšana za sprejem dragega Jezuščka, prijatelja otrok.

Glavni oltar je bil ves okrašen s cvetjem in zelenjem. Kip sv. Antona je bil obdan s svečami, Marija s Svete Gore pa od žarnic. Na obhajilni mizi so stali štirje cvetlični lonci,

lepo uvrščeni. Za obhajilno mizo so bile tri vrste stolov. V prvih dveh vrstah so sedeli prvoobhajanci, za njimi pa starši v tretji vrsti. Gospod p. Bogdan je imel lep nagovor. Ganljiv je bil prizor, ko so otroci obljubili Jezuščku, da Ga bodo vedno ljubili in nosili v srcu, da pa se za vedno odpovedo satanu. Marsikatero oko je bilo rosno in marsikateri materi se je utrnila solza, ker spomnila se je svojega lepega dne, ko je bila tudi sama tako srečna, kakor njen miljenček sedaj. Končno je prišel težko pričakovani trenutek; mali dečki so prejeli v svoje srce prvič Jezuščka. Pristopili so tudi nekateri starši k sv. obhajilu. Nato pa je gospod pater skupno s prvoobhajanci zmolil obhajilne molitve, nakar so se podali lepo v parih iz cerkve v šolo, kjer jih je čakal zajutrak, pomnožen z različnimi dobrotami.

O srečni trenutki, ko sem bila tudi jaz pri prvem sv. obhajilu ter prejela ljubega Jezusa v srce. Ta dan mi ostane neizbrisno v spominu.

Kranjc Marica, II. razr. mešč. šole, Ljubljana.

Prečastiti gospod!

Danes, 22. maja, je prišel Gospod Jezus v moje srce. »Lučka številka 5 nam je svetila, saj je vsa posvečena temu dnevu. Presrečna sem. Veselja ne morem popisati. Gospod katehet so nam povedali, da se Jezus nas veseli, jaz pa se Njega veselim. K tej angelski mizi bom še šla, da bom Njemu veselje napravila. Tudi naše mamice so nas vesele. Skoro vse so nas spremljale k dobremu Jezusu. V cerkvi sv. Roka sem mislila na Vas, prečastiti. Vesela, ker z Jezusom v srcu, Vas v imenu vseh veselih prosim, da priobčite sliko nas srečnih prvoobhajancev v »Lučki«.

Vam poljubljamo roko! Hvaležna

Princel Frančiška, II. razr., Breg, Sp. Hajdina, p. Ptuj.

Odgovor: Draga Francka! Zelo lepo se Ti zahvalim, da si pri prvem sv. obhajilu tudi name mislila. Prav lepo Te prosim, da me še večkrat ljubemu Jezusu priporočiš, zlati takrat, ko bo prebival v Tvojem srcu. Slika, ki si mi jo poslala, je res zelo lepa. Priobčiti si je pa za enkrat še ne upam, ker je to zelo draga stvar, »Lučka« je pa zdaj še na slabih nogah. Sliko sem shranil za spomin, Tebi bom pa poslal nagrado. Upam, da ne boš huda name.